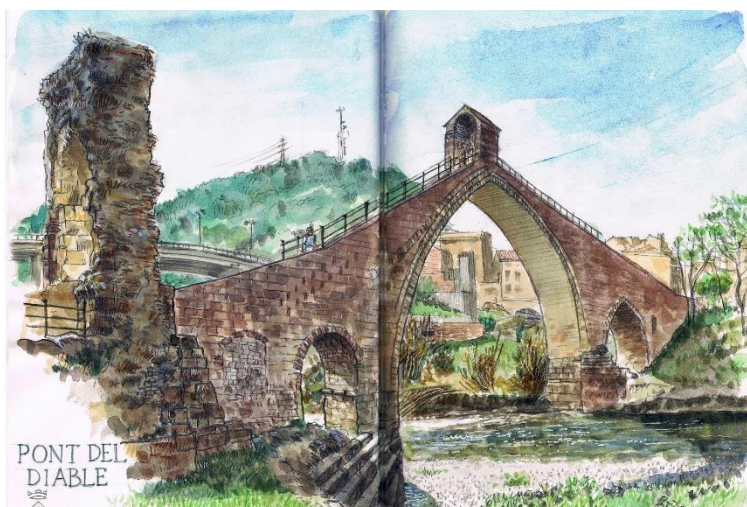

EL PONT DEL DIABLE

Una vegada hi havia...

...una velleta molt eixerida, carregada d'anys... i de nés! La bona dona, cada dia, cuidava la vinya que tenia a les muntanyes del Pirineu, a l'altra banda del riu!

Tan ample i cabalós era el riu que la velleta l'havia de travessar saltant de pedra en pedra, cosa molt perillosa i arriscada a la seva edat. Això ho feia tot dient als seus nés: "Minyonets! Atenció, que salto: a la una... a les dues... i a les tres!"

Vet aquí que, un dia que el riu baixava més ple d'aigua que mai... i que la velleta havia d'arribar a la vinya tant si com no, va passar el que havia de passar: quan ella va dir "a la una, a les dues i a les tres!", patatxap! la bona dona va caure de cul i es va clavar un patac molt fort!

"Caram, caram!", es planyia pobra dona. "Ves quina manera més poca-solta de caure al riu i sortir-ne xopa com un ànec! Caram, caram, vet aquí els meus nés, com uns pollets remullats, a l'altra banda! Minyonets, esteu bé? Caram, caram... Donaria el que fos perquè algú construís un pont aquí mateix per poder anar d'una banda a l'altra sense perill!"

Tant de bo l'àvia no ho hagués dit, allò, perquè, de cop i volta, un personatge embarretat se li va plantar al davant amb un abric de botons del qual sortien uns sorolls estranyots: “nyiiic—crec-nyiiic—nyec!”

“Caram i recaram! –va exclamar l'àvia--. Qui ets, tu?” I el tipus del nyic nyec li va respondre:

“Jo sóc l'engiiiiinyer que farà el pont que desiiiiitges! En un tres i no res el tiiindrè llest.”

“Ca, home, això no pot ser...” --va desconfiar la bona dona.— Ni el mateix diable ho podria fer!”

L'embarretat va replicar-li: “I què saps tu, bona dona, del que pot fer o no pot fer el diable en persona? Jo et prometo, pels meus bigotiiiiis, que quan demà surtiii el sol i cantiiii el gall veuràs el pont enllestiiit!”

“Caram, caram... –va dir ella— I tot això a canvi de res?” “No –va precisar ell—. El pont serà a canviiii dels teus néts... que jo faré treballar per a mi de valent!!!

“Carambola! – va pensar la velleta—No s'hi posa per poc, aquest xicot!” Però no va dir res, i ella i els seus néts van córrer cap a casa, perquè es feia fosc i la lluna ja havia sortit.

Així que el personatge va quedar tot sol, del seu abric, iiiiu, nyeeec, crec! Ziiiiu nyeeec, crec! Ziiiiu nyeeec, crec!, en van sortir uns braços articulats que li donaven un aspecte d'aranya robòtica.

Mentrestant, a casa seva, la velleta deia als néts: “Caram, quina poca-soltada! Si aquest paio és capaç de fer un pont en una sola nit ¿per què vol fer-hi treballar tres infants com tres sols? Això no em sembla normal... ni natural!” I els infants repetien, engrescats: “No és normal ni natural: és una poca-soltada!”

Al riu el pont anava prenent forma amb tota la precisió...

I a casa l'àvia tothom rumiava com podrien fer cantar el gall abans que sortís el sol, cosa que, vaja, tampoc és gens normal ni natural...

Al riu encara era fosca nit i el bigotut dels botons, amb les seves grues de precisió, ja tenia l'arc del pont fet i, nyic-nyec-garranyec, ja hi estava posant la barana...

Posats a fer coses poc normals ni naturals, el caganiu de la família, que de cap manera volia que l'homenot de l'abric se l'emportés, va abocar un got d'aigua damunt la cresta del gall i... quiquiriquic! Ja ho crec que va cantar!

“Caram! Aquesta sí que és una bona poca-soltada! –va exclamar l'àvia— Portem el gall al teulat! Ràpid! Ràpid!”

La nit era encara ben fosca quan els néts de l'àvia van enfilel el gall al capdamunt de la casa, el van ruixar ben ruixat, i el gall va llançar uns quiquiriquics tan i tan estridents que fins els estels el van sentir! QUIQUIRIQUIIIIIIIICCCC!!!!

“Per tots els regarranyics de l'infern! –es va empipar el fals enginyer—. El gall ja canta i a mi encara em falta posar l'última pedra del pont!!!! Grrrr! He perdut i no em podré endur els nens per fer-los treballar sense parar! Grrrrr, n'hi ha per tirar el barret al foc!

Però no hi havia temps per llençar el barret enlloc! El diable bigotut va transformar les seves grues en rodes i va fugir rabent i dient pestes, grrrrrrr!!!!

A l'altre cap de pont, la iaia eixerida va arreplegar el barret i el va fer servir de passera per a ella, el gall i els seus néts, que, de llavors en endavant, travessarien el pont per anar a escola i ser tan o més espavilats que ella.

I que tot això és ben cert ho podreu comprovar si aneu a Ceret... Hi ha un pont del diable on falta una pedra amb forma de barret...

Guió: Teresa Duran

Il·lustració: Àfrica Fanlo